

Hvid lykke

*Af Susan Hansen,
Kennel Ulvedalen*

Årets første tur på sne er noget helt særligt – også for hundene

...flere gange i løbet af aftenen melder jeg mig ud af bladudvalget! Det er torsdag aften, og medlemsbladet er hos trykkeren og er derfor ikke sendt ud endnu. Bilen er ved at være pakket, underskriften på salg af vores hus er stor set i orden, men bladet mangler at komme ud, før vi kan tage afsted til først Sälen og dernæst Funäsdalen.

Fredag tager Bo til dyrlægen og får ordnet det sidste papirarbejde, og samtidig henter han bladet hos Køge Kopicenter. Hjemme bliver jeg sat til at pakke kuverter; samtidig har jeg styr på bagage, hundegrej, og hvad der ellers skal med til 14 dages hundeferie. Og bladet, ja det kom ud til tiden, og jeg er trods alt stadig medlem af bladudvalget.

Farvel til stress og jag!

Lørdag morgen kl. 6.30 letter vi anker og drager mod Sverige, men skal først lige forbi postkontoret med kasser fulde af medlemsblade.

Lidt i 7 bipper den første sms-besked ind fra Lotte og Peter Frost, der også

er på vej til Sverige, men kører i en lidt anden retning end os. I løbet af de næsten 1.000 km, vi kører den dag, følger vi hinanden med sms-beskeder. Rigtig hyggeligt og samtidig lidt trygt, at vi ved, at alle har det godt, og det bare kører derud af.

*En velfortjent tisse- og drikkepause lige syd for Göteborg –
der er lang endnu. Foto: Bo Petersen*

Vi er afsted, og stress og jag ligger nu bag os. Det eneste, der gælder lige nu er at nyde køreturen. Da vi efterhånden har kørt turen nogle gange og er blevet dus med forskellige steder på ruten, er det gensynsglæde, der præger turen. “Kan du huske, det var her, at vi...”. Sådan fortsætter turen, og flere steder bliver føjet til listen over faste holdepunkter, der gør, at en lang køretur bliver en fornøjelse. Hundene luftes undervejs, og vi fornemmer, at alle hunde er glade. Jabba, der tidligere har vist tegn på stress, når vi drager afsted på denne måde, virker glad og selvtilfreds – tegner godt!

Ingen parring

Opal har i 4 uger været til parring hos Henning og Marie Schnoor, kennel Vakarevo i Skåne. På vejen henter vi hende samt nye trækseler syet af Marie. Opal er ikke i tvivl om, at det er os, der kommer, og hun giver klart udtryk for, at hun faktisk

gerne vil med os. Dejligt er det at se den “gamle” tøs igen. Opal er ikke en hund, hvor følelserne sidder uden på pelsen, men i gensynet med os glemmer hun helt, at hun er en adstadig moden tæve. Skönt at være hundeejer!

Opal er desværre ikke blevet parret.

Hun kandiderer derfor til 4-hundespandet i Åsarne. Hun har ikke trænet så meget hos Henning og Marie, men hendes grundform er i orden, så dagene på sne inden konkurrencen må vise, om hun kan klare det.

Ulvne hos Fenrisulven

Kl. 18.00 holder vi vande- og tissepause i Grums ved Vänerns nordvestlige hjørne, og mens vi lufter, kører Henrik Søeborg med slæder på taget forbi os på vej til Danmark fra Östersund. Ja, verden er lille selv for slædehundefolket.

Vi har stadig nogle timer foran os, før vi er i Sälen hos Lotta og Peter Antoniussen, kennel Fenrisulven, hvor vi holder dagens sidste lange pause, der indebærer lækker mexicansk mad i dejligt selskab og overnatning.

Et besøg hos hundefolk ender jo altid i hundesnak, men sådan er det jo, og vi nyder mange timers snak, før end vi kan kravle op i køjerne.

Lørdag morgen er der tid til, at Tir, der er avlet hos Fenrisulven, hilser på “mamma och pappa”. Vi er jo ret stolte over vores lille fenrisulv, og hun skuffer ikke, kan vi se, da gensynsglæden for begge parter ikke er til at tage fejl af.

Vi hilser også på Tirs søskende, og det er nogle meget lækre hunde, der er kommet ud af parringerne mellem Fenrisulven Attis og Alka-Shans' Zephir og Fenrisulven Helga og Alka-Shan's Zephir. Det bliver spændende at se, hvordan de udvikler sig. Vi er ikke i tvivl om, at vi, hvis samme kombination igen laves, lægger billet ind på et par hvalpe mere.

Efter en runde på kennelen, hvor vi er ved at gå til over, at der bare er så mange dejlige hunde, er det tid til, at vi drager videre mod vores næste destination – Vildmarksgaarden

I Åsarna fik Tir også hilst på farmand – Alka-Shan's Zephir, der sammen med Manfred Braun-Witchel var der for at køre mellemdistance.

Foto: Bo Petersen

“Skogen” i Funäsdalen.

Vi ser Lotta og Peter senere, da de kommer til Nordic Open i Åsarna, hvor deres ældste datter, Wilma, skal deltage i klassen for de yngste juniorer.

Umiddelbart inden vi kører, kommer der en kortge bestående af “bønder” i folkloredragter, der transporteres på slæder trukket af heste på vej til markedet i Rørås – en tur på nogle hundrede kilometer. En museumsreminiscens fra de gamle fragtruter fra Bottenhavet til Atlanterhavet.

Endelig Funäsdalen

Så er vi der! Lygten i den gamle vogn og med trolden som vejens vogter; Jo, den er god nok. Vi kan næsten ikke vente, og før vi overhovedet får pakket ud, er slæden spændt for og Bo tager den første tur på det præparerede spor. Bo er hurtigt tilbage, og inden det bliver helt mørkt, kører jeg derud af. Lyden af mederne i sneen, hundene der bare er ivrige efter at komme af sted og kulden i kinderne – det er dét, som vi har kørt lidt over 1.000 km for at opleve. Hvid lykke! Da jeg kommer tilbage er Björn og Stine, der ejer “Skogen” kommet hjem. Stine, der er norsk og kører Alaskans Huskies, er ved at pakke bil og hunde ud efter konkurrence i Rørås. Hun er vældig tilfreds med sin og hundenes præstation, og de efterfølgende dage, hvor vi lader op til deltagelse i Nordic Open, har vi mange positive snakke om det at køre med slædehunde.

Rutiner

Vi finder hurtigt en rutine, hvor omdrejningspunktet er hundene: På kæde om morgenen, vanding og morgenmad efterfulgt af "toilet-besøg" på kæde. Alle hundene har fået lært denne kunst. Slæden bliver rigget til, og hundene får i løbet af de næste dage kørt nogle gode km i benene. Alle er glade og Jabba oser af selvtilid. Vi er meget optimistiske og tror

på, at han deltager i år. Freja har kørt sig på holdet for længst. Hun spiser, drikker, arbejder og sætter de andre op. Hun gør det, som hun KAN og SKAL. JarJar har et par dage, hvor ikke han spiser, men med et par skefulde VOV (Dåsemad fra ICA) får han lysten til at spise igen. Han kan ikke undværes på spandet, da han arbejder 100 %, når han er på. Fjerdepladsen står åben til enten Riis eller Opal. Opals odds er dårlige, da hun ikke har trænet helt som de andre, men Riis viser sig ikke at være hurtig nok på de korte distancer. Han er og bliver mellemdistancehund og budgetterer derefter. Han bliver faktisk først god, når vi er ved at være i mål. Altså Opal er 4. og sidste "mand" på 4-spandet.

Efter træning hviler hundene enten i bilen eller på kæden. De nyder sneen og vil helst blive liggende udenfor. Opal fryser de første par

Selvom træning på konkurrencesporer i Åsarna er en alvorlig sag, er der alligevel plads til et smil til fotografen.

Foto: Lotte Frost

dage, men vænner sig hurtigt til kulden. De andre hunde, der er i kanon pelskondition, har det fortrinligt. Eftermiddagen bruges til at hygge med hundene, og inden vi ser os om er dagen gået. Dagens sidste måltid er indtaget for både to- og fir'bende, og alle er godt trætte. Hvem og hvor der snorkes lægger jeg ikke mærke til. Jeg sover fast. Hundenes sidste luftetur foregår på kæden, og de vil helst hurtigt i seng.

Fællestræning med Frosterne

Onsdag møder vi Lotte og Peter Frost i Åsarna, hvor jeg skal køre 10-km-ruten. Jeg kan ret godt lide at kende det spor, som jeg skal køre til konkurrence. Kører en herlig tur og må konstatere, at min kondition kunne ønskes bedre. Ved allerede, hvad jeg skal forbedre til næste år!

Det er hyggeligt at træne med "kendte mennesker", og kaffen og kagen

indtages i Lotte og Peters køkken på den gamle skole. Samtidig modtager vi beskeden om, at vores hussalg er gået i orden, og vi faktisk står uden bolig d. 1. juni. Drømmene begynder at poppe op. Skal vi ikke bare blive i Sverige og slå os ned. Det er meget fristende, men tilbage til virkeligheden.

Torsdag er hviledag. Hundene har kørt et hårdt program, men de bliver bare bedre og bedre for hver tur, vi tager.

Jeg er ved at blive nervøs for min deltagelse. Skulle jeg ha' ventet nogle år endnu? Kan hundene stå distancen? Kan jeg?

Nordic Open

Vi har hjemmefra valgt at bo i Funäsdalen – to timers kørsel fra Åsarna – og køre den lange vej frem og tilbage hver dag under konkurrencen. Hundene sover og slapper af, mens vi kører, og når vi kommer hjem til hytten, minder det om det, som de kender hjemmefra, når vi træner og kører konkurrence.

Det har været vigtigt for os at undgå, at Jabba får "stressmave", da det påvirker ham både fysisk og psykisk. Vi vælger derfor det sociale aspekt fra ved dette arrangement, og vi kan efterfølgende konstatere, at det har

Susan i mål uden "Hundmössa" men med glade hunde.

Foto: Bo Petersen

været det rigtige at gøre. Jeg gennemfører alle tre heat med fire, glade, friske hunde, der både spiser og drikker! Vi er ikke i tvivl om, at det er den form, vi fremover vil vælge.

FREJAAAA...

1. heat – en gyser. God start og Helge min lykke-elg på slædeposen er blevet kontrolleret af de to tidtagere ved startlinien. Jeg vælter, ned af bakke og i et venstresving. Holder fast i slæden, taber min "hundmössa", vælger at fortsætte – stadig liggende – og lade hue være hue. Kommer igen på benene, og "flyver" videre. Hundene knokler på, men ikke hurtigt nok. Bliver overhalet af dem, der startede efter mig. Det var, hvad jeg var forberedt på. Passerer 5. km-mærket, hvor det de næste par km kun går op ad bakke – rent geografisk! Foran os ligger der skiløbere med pulka og 1-2 hunde spændt for. Mine hunde går desværre ned i tem-

po og vælger at lægge sig bagved. Vi kommer op og passerer den første, den næste skiløber fylder hele sporet og Jabba får en skistav i hovedet. Den tredje skiløber på sporet SKAL altså bare passeres, og Jabba, der før fik lært, hvad en skistav er, trækker fint udenom.

2 km tilbage og ungdomskørerne er nu nået op til mig og begynder på stribe at overhale. Kanon god træning, og jeg får lært slådeteknik ved at iagttage de dygtige unge kørere. Nå, men jeg vænner mig til tanken om den røde lanterne og kører i mål. Hundene oser af glæde, og jeg kan kun være tilfreds med deres præstation.

2. heat – føler mig mere ovenpå. Kommer godt for start og har lagt en strategi for dagens løb. På dén nedkørsel skal scootermåtten ned, husk at få den op igen, inden du når ned af bakken. Kør fladt ind i dét sving etc. etc.

Møder ikke flere skiløbere med pulka – gud-ske tak og lov!! Bliver igen overhalet, men har nu lært at udnytte det og kommer i mål hurtigere end på første dagen og med følelsen af, at jeg sgu gennemfører Nordic Open!

3 og sidste heat – nu er det ved at være slut, og hundene er bare blevet bedre efter de to foregående heat. Det er i dag, at jeg skal overbevise mig selv om, at jeg kan altså godt! Vi kommer godt fra start, og Jabba tager ansvar. Han kan mærke, at det er hans dag i dag. Han løber bare. Jar Jar og Opal, der ligger som wheel-dogs, arbejder i et konstant tempo. Jeg indleder et samarbejde med Freja.

Hun sørger for, at de andre yder, og hun løber en 10 km, jeg aldrig har set hende løbe. Hele vejen er det hende, jeg kommunikerer med. Op i tempo, rolig her, op igen. Jeg styrer hende nærmest, som havde jeg en fjernbetjening i hånden. Hun samarbejder!

Eufori

I mål - jeg gjorde det! - Vi gjorde det! Vi nåede vores mål. At gennemføre med alle 4 hunde alle tre heat.

Med os hjem har vi en masse erfaring, som skal bruges de næste par år, hvor vi forhåbentligt vender stærkt tilbage.

Afslutning

Efter en lærerig weekend, vender vi tilbage til Funäsdalen, hvor vi har endnu en uge foran os på slæde i samværet med vores to piger, en veninde og svigersøn.

Hundene virker ikke spor trætte efter weekendens strabadser, hvilket fortæller os, at vores træning hjemme har været i orden. Grundformen har været god, og hundenes kondition har været i top. Samtidig har vi oplevet 6 hunde med et meget stort mentalt overskud. Vi er ikke i tvivl om, at hundene afspejler vores mentale tilstand. Det har været vigtigt for os at finde en ro sammen med hundene, og den har vi fundet hos Björn og Stine på "Skogen", hvor vi i årene fremover håber, vi kan bo.